

ben definida no pot deixar doncs, a segon terme, el teatre. El magne edifici de la reconstrucció de la nostra personalitat es veuria mancat d'un suport gairebé, per no dir en absolut, imprescindible. Els aficionats al teatre són, naturalment, els propulsors del moviment en pro del resorgiment teatral; però això no és suficient: cal la cooperació de tots els catalans per a ésser una realitat els seus pausibles propòsits. Tots els catalans pel mateix fet que estem convençuts que sols una acció conjunta de tots, pot fer front a les múltiples contrarietats que fins a la inestabilització dels seus projectes forçosament han de trobar, tenim el deure innel·ludible de prestar-los-hi tot el nostre entusiasme i la nostra ferma i decidida ajuda en tot quan sigui necessari.

Un moviment d'aficionats podria fracassar, cosa impossible si som tots els catalans qui ens proposem donar-li tot l'impuls que calgui, si és tot Catalunya que es disposa a no deixar esfrondrar, costi el que costi, la gloriosa escena catalana.

***

Els esforços per al total restabliment del teatre català semblen iniciar una nova fase. Creiem que marca als mateixos una nova orientació, el que escriu en el seu prefaci la publicació d'obres teatrals inèdites sortida recentment. Diu així: «ens proposem contribuir al fet que no caigui en l'avenc d'una esterilitat suïcida ni el més petit intent d'aportació lícita a aquest complex — per nosaltres tan volgut — que és el Teatre». És a dir: la nova croada preten no

deixar en l'oblit injust a autors que un vegada coneguts resulten ésser, sovint, revelacions de qualitats molt esperançadores. Esmentarem un cas ben eloqüent: és el del guanyador del segon premi Ignaci Iglesias, Vidal, jove. És quelcom inaudit que un autor que com diu molt bé Domènec Guansé «les seves qualitats són avui de les que està més mancat el teatre català», fos fins fa poc un desconegut. La publicació d'obres escèniques inèdites s'imposava. Serà el millor estímul al treball dels nostres novells escriptors que veuran, en ella, una manera possible de realitzar llurs legítimes aspiracions. Seria lamentable que algú pretengués suposar que la nova orientació deixarà de banda el teatre professional. Res més lluny de la veritat. Ho diu ben clarament la dita publicació a continuació del punt transcrit: «sapigueu que per nosaltres serà una immensa satisfacció ensems que un honor donar cabuda». Per si no fos prou la raó ho conahora. Fixem-nos sinó en quin ha d'ésser forçosament el resultat de la nova etapa: augmentarà la base d'aquell teatre avui en decadència per manca de signatures. D'ací a un cert temps les revelacions que ens dongui a conèixer la publicació d'obres inèdites, junt amb els actuals formaran l'escena professional. Però el nou intent amb això sol esmentat no seria del tot complet. També tenen dret a un lloc d'honor els nostres artistes amateurs. No cal oblidar que són ells qui potser, més considerablement han contribuït al fet de no fer possible la mort del teatre català amb llur esforç desinteressat i entusiasta.

E. CUELLAR

Sobre la personalitat del Mestre Milà i Fontanals

Els homes de la Renaixença Catalana, ultra d'ésser grans poetes, historiadors i artistes; foren, en la seva major part, renomnats universitaris.

El més il·lustre de la nostra Renaixença va ésser sens dubte el Mestre Milà i Fontanals.

Pel seu gran patriotisme fou nomenat primer President dels Jocs Florals, adquirint per aquest motiu gran relleu la seva personalitat, molt més si tenim present la importància cabdal que tingué per a la nostra Renaixença aquella benemèrita institució.

Es admirable el discurs presidencial que va pronunciar Milà amb motiu de l'obertura dels Jocs.

El geni de Milà i Fontanals es manifesta

en múltiples aspectes: com a literat, filòleg, crític, folklorista, historiador, preceptista i Mestre.

Com a literat posseïa un gran esperit de serenitat i harmonia, fruit del profund coneixement de les literatures clàssiques.

La tasca de Milà com a folklorista és considerable. El seu «Romancer popular català» conté observacions profundíssimes sobre la poesia popular, per ningú superades.

Es de molta més importància aquesta obra si hom té present que, al seu temps, eren completament desconeguts els estudis folk-lòrics.

Constitueix un veritable monument d'erudició literària i històrica la seva obra cabdal, «La poesia heroico-popular castellana», en la